

Pünkösöd ünnepe – 2011. június 12.

Az egyszeri földesúr egyik bérese vasárnap Ádám és Éva bűnbeesésének történetét hallgatta a templomban. A miséről kijövet nagy hangerővel kezdett: „Hogy lehetett ennyire állhatatlan ez az első emberpár?! Ugyan már! Ki lehetett volna bírni, hogy nem nyúljanak a kert közepén álló fa gyümölcséhez! Most miattuk szenved minden ember! Én biztosan meg tudtam volna tartani ilyen egyszerű, könnyű parancsot!” A földesúr fejcsóválva hallgatta. Elhatározta, hogy próbára teszi a bérest. Néhány nap múlva, amikor a születésnapját ünnepelte, a bérest is meghívta családjával együtt az ebédre. A béres nagy megilletődöttséggel lépett be feleségével és gyermekeivel a kastély díszes étkezőtermébe. A földesúr mosolyogva fogadta. „Az asztalom teli van minden földi jóval! Egyetek bátran! Csak arra kérlek benneteket, hogy az asztal közepén álló nagy, fedeles ezüsttálhoz ne nyúljatok. Meg se próbáljátok leemelni a fedelét, az ugyanis egy másoknak szánt meglepetéssel van tele.” Ezzel a földesúr kivonult az ebédlőből. A béres jó étvágygal látott neki a lakomának családjával együtt. De a tekintete egyre gyakrabban tévedt oda az asztal közepén az ezüsttálra. „Vajon mi lehet benne? Biztosan finomabb, különlegesebb falatok, mint amit nekünk szántak!” – morfondírozott. Egy ideig türtőztette magát, de végül e kíváncsiság csak nem hagyta nyugodni. Óvatosan odasettenkedett, s a lehető legészrevétlenebb módon leemelte a tál fedelét. Abban a pillanatban a tálból egy egér ugrott ki, jócskán megijesztve a békésen falatozó gyerekeket, akik óriási sikoltozásban törtek ki. A földesúr nevetve lépett elő a szomszéd szobából, s odaszólt a szégyenkező béresnek: „Még hogy te meg tudtad volna állni, hogy ne egyél a jó és rossz tudásának a fájáról? Ugyan!”

Milyen egyszerűnek tűnik sokszor hűségnek maradni az elveinkhez, a már felismert értékekhez, a kimondott szavainkhoz. Milyen könnyen kivitelezhetőnek tűnik szorgalmasnak lenni a munkában, a tanulásban, kötelességeink teljesítésében. Milyen lelkesen fogadkozunk egy-egy örömteli istenélmény után, hogy ezentúl rendszeresen imádkozunk, rászánjuk az időt az Istennel való kapcsolatra. Milyen bátran rávágjuk egy-egy jól sikerült közösségi rendezvény után a kérdésre a választ, hogy igen, ezentúl ránk rendszeresen számíthatnak, mi itt leszünk, eljövünk máskor is, segítünk stb. Valóban nem is tűnik mindez lehetetlennek, sőt még túlzottan nehéznek sem, hiszen alapvetően képesek vagyunk mi emberek a hűségre, a kitartásra, a szorgalomra, az elköteleződésre. Azonban amikor odakerül a sor, mégis sokszor csalódunk önmagunkban, csalódnak bennünk mások. Valahogy még sincs elég lelki erőnk ...

A Szentháromság személyei közül a harmadik Személy, a Szentlélek a legmegfoghatatlanabb számunkra – legalábbis látszólag. A Fiú, Aki emberré lett, emberi szavakkal szólt, látható, hallható, dokumentálható tetteket hajtott végre, viszonylag könnyedén felfogható az ember számára. Még az Atyát is meg tudjuk közelíteni valamiképp, hiszen mindannyiunknak vannak fogalmai a jó szülőről, gondviselőről valamint a Teremtőről, az alkotóról. A Szentlélek azonban nem igazán elképzelhető, nehezen leírható, nehezen megismerhető és megismertethető. Épp ezért méltatlanul el is van hanyagolva a legtöbb keresztény vallásgyakorlatában. Olyan fölöslegesnek tűnik, mert nem igazán tudjuk és érzékeljük, mit is tesz valójában. Pedig éppen akkor lehet „utolérni” az Ő működését, amikor a hiányát tapasztaljuk! Amikor nincs lelki erőnk, türelmünk, kitartásunk, hűségre is képes szeretetünk! Amikor nem megy az, amiről úgy gondoltuk, könnyedén képesek leszünk rá. Igen, a Szentlélek működése bennünk az Ő ajándékai által legtöbbször annyira természetes, hogy csak akkor vesszük észre, amikor hiányzik, amikor nem élünk ezekkel az ajándékokkal, nem működünk együtt a Lélek ösztönzéseivel.

Ma, Pünkösöd ünnepén különösen is itt az alkalom, hogy felismerjük és örömmel tudatosítsuk, kicsoda is számunkra a Szentlélek, milyen nagyszerű ajándékokat kaphatunk Tőle, és hogy mennyire rászorulunk ezekre az ajándékokra. Az állatokat leginkább az ösztöneik irányítják, s azoknak hatására élnek a nekik megfelelő, számukra kielégítő életmódot.

Az állat nem képes unatkozni, az életét értelmetlennek érezni. Az állat – ha csak meg nem betegszik, vagy külső körülmények nem akadályozzák – nem hibázza el a dolgát. Az állatnál nincs olyan, hogy „nincs kedvem, hangulatom ehhez vagy ahhoz”. Az ember azonban ismeri az unalmat, az élet értelmetlenségének, ürességének érzését, a kedvetlenséget stb. stb. Ugyanakkor az is igaz, hogy az állatnál sokkal intenzívebb örömmel éli meg a sikereit, joggal a saját érdemének is betudja az eredményeit, lelki békével tölti el kötelességeinek szorgalmas teljesítése, s boldognak érzi magát a személyes szeretet, elköteleződés megtapasztalásában. Az ember ugyanis nem csupán ösztönlény: Isten a saját boldog, örök életébe hívta meg, s csak ez az élet teheti igazán megelégedetté. Azért árasztotta ki a Szentlelket Pünkösöd ünnepén, hogy Istenbe kapaszkodó, az Övével egyesült életet élhessünk, s abban ki tudjunk tartani. Ezt a nekünk adott isteni életet azonban szabadon, hittel el kell fogadnunk, s azzal együtt kell működnünk. Ha ezt nem tesszük, hanem elutasítjuk Őt, elfordulunk életünk igazi forrásától, akkor nem tudunk emberhez méltó életet élni.

Igazából a Szentlélek teszi működőképessé bennünk azokat a lelki képességeket, amelyek nélkül nem tudunk megfelelni emberi hivatásunknak. Ő kapcsol össze az imában és a szentségekben a teremtő és megváltó Istennel. Ő tesz hűségessé az emberi kapcsolatokban, kitartóvá a kötelességeink teljesítésében. Ő az a „felülről ránk áradó erő”, Aki nélkül gyengék és elesettek vagyunk. Feltétlenül szükségünk van az Ő ajándékaira, hiszen nem tudunk emberi módon létezni nélkülük. Pünkösdkor azt a rendkívüli örömet ünnepeljük, hogy Isten minden emberre ki akarja árasztani az Ő Lelkét. Mindenkit meghív az Istenbe gyökerező életre. Merjük hát bátran kérni a Szentlélek adományait, azokat a lelki képességeket, amelyeknek hiányától leginkább szenvedünk! Higgyük, hogy Isten meg akarja és tudja adni ezeket nekünk, s kérjük, hogy mindig tudjunk együtt működni a Lélektől kapott karizmákkal!